



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 25. Ecclesiæ Romanæ Traditio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum II.
A. C. 180.

fiæ vel ædificationem, vel destructionem collatura esset. Longissimum foret successionem omnium Ecclesiarum recensere, satis erit, si Traditionem, & Doctrinam Ecclesiæ omnium maximæ, antiquissimæ, toti mundo notæ a Gloriosis Apostolis Petro, & Paulo Romæ fundatæ, & stabilitæ afferamus; hac Traditione Romana ab Apostolis accepta, hac fide hominibus annuntiata, & usque ad nos per Successionem Episcoporum continuata omnes illos confundimus, qui conventus spurios, & illegitimos celebrant, quocunque demum id faciant modo, vel ex amore proprio, vana gloria, cæcitate animi, vel malitia. Cum Ecclesia Romana omnes aliæ propter ejus potentem Primatum concordēs esse tenentur, nempe omnes Fideles, quacunque orbis parte morentur, quia in hac Ecclesia Apostolorum Traditio ab omnium nationum Fidelibus fuit conservata. ()*

Post-

(*) Hoc S. Irenæi loco ad confundendos Novatores nihil aptius. Vel producant, si possunt, seriem Episcoporum, Pastorum, & Patrum suorum! si Lutherum, Calvinum, Zwinglium, aut alios damnatos Hæreticos nominent, pudeat eos novitatis suæ! si antiquos afferant, tales sunt, qui in Ecclesiæ Romanæ communione vixerunt, id est, sicut aliqui eorum scribere non erubescunt, qui cum Meretrice apocalyptica fornicati sunt. Hic etiam P. Balduinus malæ fidei arguit Fleurium.

Postquam igitur Beati Apostoli Eccle- Sæculum II.
A. C. 180.
siam fundaverant, & ædificaverant, Epis-
copale munus Lino commiserunt. Hic est
 Linus, de quo Paulus memorat in Epi- 2. Tim. 4. 21.
 stolis ad Timotheum. *Successore ejus fuit*
Anacletus, & post eum ab Apostolis ordi-
ne tertius Clemens Episcopatum suscepit,
qui beatos Apostolos viderat, cum ipsis fue-
rat conversatus, eorumque prædicationem,
& Traditiones in recenti memoria tenebat;
nec

rium, quod S. Irenæi verba: propter (Ecclesiæ
 Romanæ) potentiorē Principalitatem, ita in-
 terpretatus fuerit: a cause de sa puissante Pri-
 manté, propter ejus potentem Primatum. Qua-
 si vero Ecclesiæ Romanæ nudum Primatum sine
 majori jurisdictione adscriberet; at quis non
 videt, si id intendisset Fleurius, etiam vocem
 adjectivam: potentem, fuisse omittendam. Fleu-
 rius Jurisdictionem in universam Ecclesiam SS.
 Pontificibus non detrahit, sed, quoties occasio
 fert, adstruit; exempli causa (quia modo hic
 locus mihi præ oculis est) Lib. 23. §. XXXI.
 Tom. V. postquam Fleurius ex epistola 33. S.
 Innocentii Papæ, ad S. Hieronymum data, in
 causa atrocis facinoris, a Pelagianis in Palæstina
 perpetrati, retulit illa verba: *Si quis coram*
me contra Personam certam, & nominatam,
actionem moverit, Judices dabo &c. Motu
 proprio, & suis verbis subdit: *Cette lettre est*
remarquable, pour montrer l'Autorité du Pape
par toute l'Eglise. Latine: Hæc epistola No-
 tatu digna est, ad Auctoritatem Papæ per to-
 tam

Sæculum II.
A. C. 180.

nec ipse solus, sed plures alii supererant ab ipsis Apostolis instructi. Cum sub hoc Clemente magna inter fratres Corinthi discordia esset exorta, Ecclesia Romana epistolam ad Corinthios dedit zelo plenam, ut ad pacem reduceret, fidemque in eis & Traditionem ab Apostolis acceptam renovaret. Ita deinde pergit: Clementi successit Evaristus, Evaristo Alexander, tum post Apostolos sextus Xistus, & post eum Teles-

tam Ecclesiam demonstrandam. Nescio, quid ultra P. Balduinus a Fleurio exigat. Illud vero ridiculum, quod zelosissimi Fleurii adversarii manifeste sibi contradicant! Anonymus II. pag. 5. N. I. de Ecclesia Romana, vehementissime dolet, Fleurium illud erroneum jactare Principium, Doctores in Ecclesia semper tradidisse; primorum Sæculorum Traditionem in materia Disciplina, æque ac in materia Doctrinæ esse retinendam. Econtra P. Balduinus in sua mala fide Domini Fleurii pag. 250. irascitur, quod idem Fleurius, qui Lib. 22. §. IV. fatetur, Disciplinam Ecclesiæ diversis temporibus posse esse diversam, nihilominus semper laudet antiquam, & reprobare videatur hodiernam. Ecce! quod primus negat, alter affirmat! si viri isti animo pacato Fleurium judicassent, facile perspexissent, eum nihil aliud dicere, quam Ecclesiæ Disciplinam, quæ pro variis temporibus quidem mutari potest, SS. Patrum, & piissimorum Scriptorum judicio, semper, quantum fieri expedit, ad primorum Sæculorum rigorem esse reducendam.

Telesphorus, glorioso Martyrio coronatus. Postea Hyginus, deinde Pius, & post eum Anicetus, cui successit Soter, ipsi autem, qui hodie post Apostolos duodecimus sedem obtinet, Eleutherius. Hoc ordine, & successione Traditio Apostolorum, & veritatis prædicatio in Ecclesia ad nos usque pervenit.

Sæculum II.
A. C. 180.

Similiter Polycarpus, ab ipsis Apostolis instructus, cum multis eorum, qui Jesum Christum viderant, conversatus, ab Apostolis in Asia Episcopus Smirnenfis institutus, quem ego ipse, cum juvenis essem, vidi, multis enim annis vixit, & in extrema senectute glorioso, & illustrissimo Martyrio ex hac vita migravit, is, inquam, Polycarpus semper docuit, quæ ab Apostolis acceperat, quæ Ecclesia nunc docet, & quod solum veritati consentaneum est. Omnes Asiæ Ecclesiæ, omnesque, qui usque in hodiernam diem Polycarpo in Sede Smirnenfi successerunt, testimonium reddunt, ipsum veritatis testem esse fidelem, & fide longe digniorem, quam Valentinus, vel Marcion, & omnes alii errantes. Venit Polycarpus Romam tempore Aniceti, ubi multos hæreticorum Discipulos in sinum Ecclesiæ Dei reduxit, unicam & solam Apostolicam veritatem illam esse publice asserens, quam Ecclesia doceret. Hæc sunt verba S. Irenæi.

Paulo

Sæculum II.

A. C. 180.

C. 4.

Paulo inferius addit: Si de aliqua quæstione disceptatio oreretur, ad cuius iudicium esset appellandum, nisi antiquissimarum Ecclesiarum, ubi Apostoli vixerunt? Quid autem tunc foret remedii, si Apostoli nihil scriptum nobis reliquissent? Nunquid ad Traditiones, illis viris relictas, quibus Ecclesias commiserunt, esset recurrendum? Hoc ipsum multæ nationes Barbaræ observant, quæ sine papyro, & atramento in Jesum Christum credunt, Doctrinam salutis scriptam per Spiritum S. in cordibus suis habentes, & antiquam Traditionem de Deo uno Creatore, & Filio ejus Jesu Christo fideliter tenentes. Qui fidem sine Scriptura receperunt, si linguam eorum, cum nostra eruditione comparatam, species, Barbari sunt, si autem Doctrinam, & mores, sapientissimi, & Deo gratissimi sunt, cum iustitiam, & castitatem colant. Si quis in eorum lingua talia annuntiaret, sicut ea sunt, quæ nostri hæretici consinxerunt, ambas aures obstruerent, & procul fugerent, ne has blasphemias audire cogerentur; nam quia Traditioni Apostolorum inhærent, tanta hæresum monstra nequidem ipsis in mentem veniunt, & quid sint conventicula hæreticorum nesciunt. Quippe ante Valentinum nulli Valentiniani, nec Marcionitæ ante Marcionem, aut quicumque alii hæretici ante Auctorem suum exstiterunt.

Sub

Sub Hygino Valentinus Romam venit, sub Pio maxime venenum exseruit, & mansit usque ad Anicetum. Etiam sub Hygino nono Episcopo Cerdon Marcionis antecessor in Ecclesiam venit, & post peractam pœnitentiam, in ea mansit, jam in occulto errores tradens, jam ad pœnitentiam rediens, jamque iterum praviæ Doctrinæ convictus a fratrum cōmunionē discedens. Hanc secutus est Marcion, qui sub Aniceto Episcopo decimo innotuit.

Sæculum II.
A. C. 180.

Valentinianorum technas, & dolos *Lib. III. c. 15*
his verbis descripsit: *Sermones eorum Catholicis periculosi sunt, quos Christianos vulgares appellant, & ut facilius decipiant, eandem nobiscum pro Concione Doctrinam afferre simulant, imò etiam querentes audias, quod nos, quamvis idem sentiant, sine causa ab eorum cōmunionē recedamus, vocemusque hæreticos; si vero quosdam a vera fide suis quæstionibus seduxerunt, ita, ut ad eorum fabulas attendant, tum privatim iis ineffabile Pleromatis Mysterium explicant; si quis contradicat, pro homine veritatis capiendæ incapace habent, qui a Matre eorum bonum semen non acceperit; nihil ultra ad eum loquuntur, est enim ipsis eorum de genere, quibus curta supellex, nempe de numero Psychicorum. Si quis vero se iis totum addicat, ut putatæ Redemptionis fiat*

Sæculum II.
A. C. 180.

fiat particeps, is jam sibi neque in cælo, neque in terra ambulare videtur, sed in medio Pleromate, jamque Angelum suum fuisse complexus, ita stolidè, & elatis superciliis ingreditur. Alii dicunt, hominem, qui de sursum est, moribus bonis esse debere, ideo in externis actionibus gravitatem fingunt; at plerique, cum se jam perfectionis Christianæ apicem attigisse contendunt, de morum honestate nihil solliciti, salutis vero securi, & præscii locum suæ felicitatis, & quietis futuræ in Pleromate præcognoscunt.

§. XXVI.

Doctrina Incarnationis. Eucharistia.

Substantia Doctrinæ, quam S. Irenæus in libro tertio probat, hæc est; unicum esse Deum Patrem, eundemque, qui Mundum creasset, & Legem dedisset; unum, & solum Jesum Christum, & unum Spiritum S. a Patre, & Filio distinctum, qui nobis gratiam, & necessaria salutis auxilia tribueret. Filium Dei vere esse Dominum, & verum Deum, cum in Psalmo quadragesimo quarto uterque Deus nominetur, Filius unctionem recipiens, & Pater unctionem tribuens. Post multa alia concludit; Jesum Christum Deum nominari, ea ratione, quæ nulli alteri filiorum Adæ congruere possit, sed quæ

c. 6.

c. 17. 18.

c. 19.

c. 6.

c. 21.